

Katharine McGee

A Queen's Match

Vertaald door Marike Groot en Sander Brink

DE FONTEIN

Hoofdstuk 1

Hélène

‘Kom op, Amélie!’ Hélène verplaatste haar gewicht, de houten planken van het platform voelden warm onder haar voeten. Badkoetsen leken op rijtuiggen die gebouwd waren voor ongemak. Of leken ze misschien meer op kasten op wielen? Achter hen zwoegde de koetsier die hun badkoets de branding in had gereden naar de kust, op een slaperig uitzierend sleperspaard. Een hoop werk, allemaal om ervoor te zorgen dat de zussen Van Orléans konden zwemmen zonder hun deugdzaamheid in gevaar te brengen.

Alsof Hélène nog deugdzaamheid over had om in gevaar te brengen.

Het was een gekmakend trage bedoening om in dat belachelijke geval te worden gepropt en de zee in te worden gesleept. Maar Hélène had haar klachten ingeslikt. Amélies echtgenoot Carlos, de kroonprins van Portugal, had geprobeerd attent te zijn door dit uitje te organiseren. En je kon hem er niet de schuld van geven dat mannen in een eendelig badkostuum over het strand mochten slenteren terwijl vrouwen zich moesten verbergen.

Hélène liet zich op de bovenste sport van de ladder zak-

ken en rilde. Het water was kouder dan ze had verwacht.

‘Ze zouden deze kostuums warmer moeten maken,’ gromde Amélie, die de deur van de badkoets openduwde. Net als Hélène was ze gekleed in een kamizool en pofbroek: niet de mooie zijden pofbroek die ze onder hun japonnen droegen, maar een eenvoudige van katoen.

‘Je wordt wel warm zodra je het water in gaat,’ jekte Hélène.

Amélie trok sceptisch een wenkbrauw op en sloeg haar armen om zich heen in de frisse zeebries. Hélène nam een duik.

Het water sloot zich koud en donker boven haar hoofd. Het was zo heerlijk stil dat ze niets anders hoorde dan het bulderen van de branding in de verte, die ruiste als een hartslag.

Hier in het water kon Hélène alles vergeten. De fouten die ze had gemaakt, de geheimhouding, de vreugde en de ondraaglijke pijn die ze in het afgelopen anderhalf jaar had moeten verduren: toen ze verliefd was geworden op prins Eddy, en hem vervolgens kwijt was geraakt.

Toen Hélène weer bovenkwam, keek ze op. Amélie stond nog steeds op het platform aan de achterkant en bekeek haar aandachtig.

‘Ik kom eraan,’ verklaarde Amélie, en toen begon ze de ladder af te dalen die aan de achterkant van de koets was gebouwd. Het water was niet diep; Hélène kon haar tenen in de zanderige bodem duwen.

Amélie dreef naar haar toe, waarbij ze haar armen in cirkels bewoog om haar hoofd boven het wateroppervlak te houden. ‘Je ziet eruit als een kleine zeemeermin, zo met

je haar helemaal nat,' zei ze plagend. *Une petite sirène*, had ze gezegd; de zusjes spraken Frans, zoals ze altijd deden als ze onder elkaar waren.

Hélène reageerde nijdig op dat zinnetje; het deed haar denken aan dat vreselijke verhaal van Hans Christian Andersen. 'Ik hou niet van de kleine zeemeermin.' Wat een domme beslissing, om alles op te geven voor een man. Geen wonder dat de prins de zeemeermin had verlaten zodra ze even niet oplette, waarmee hij voorgoed haar hart brak.

Maar eerlijk gezegd was Hélènes hart gebroken door het feit dat zij degene was die Eddy had verlaten.

'Je hebt natuurlijk gelijk. Je lijkt meer op Mélusine dan op de kleine zeemeermin,' verbeterde Amélie zich.

Mélusine was de watergeest die was getrouwd met een sterfelijke man, een geliefd Frans kinderverhaal. Het eeuwenoude huis Anjou had haar als voorouder geclaimd; en aangezien de Van Anjous vroeger koningen van Frankrijk waren geweest, opgevolgd door het huis Valois, daarna door het huis Bourbon en daarna door Hélènes eigen familie, de Van Orléans – nou, misschien was ze dan ook een voorouder van Hélène.

Maar Hélène was eigenlijk alleen maar in naam prinses. Als de geschiedenis anders was verlopen had haar vader Philippe misschien op de troon van Frankrijk gezeten, maar Frankrijk was nu een republiek. De familie Van Orléans leefde in ballingschap in Engeland.

'Het is zo lang geleden dat ik heb gezwommen.' Amélie bewoog enthousiaster en schopte met haar benen omhoog zodat haar tenen boven het water uit kwamen. 'Weet je nog dat we vroeger met z'n allen in het kanaal zwommen?'

‘Philippe deed net alsof hij een paling was.’ Hélène maakte haar lichaam lang om de bewegingen van haar broer na te doen, en ze was blij toen Amélie glimlachte. ‘Dat voelt als heel lang geleden,’ voegde ze er zacht aan toe. Ze miste niet zozeer Frankrijk, maar wel de eenvoud van hun jeugd. Ze miste die zomers op het kasteel in Normandië, voordat haar familie in ballingschap ging.

Op deze manier zwemmen – zonder dat zware kant dat haar belemmerde bij het lopen, zonder een korset dat haar in haar bewegingen hinderde – gaf haar een beetje het gevoel alsof ze weer kind was.

Hélène dook onder het wateroppervlak en bleef zo lang mogelijk ondergedoken, totdat haar longen het moeilijk kregen.

Toen ze weer bovenkwam, zuchtte haar zus. ‘Ben je er klaar voor om me te vertellen wat er aan de hand is?’

Hélène stak haar voeten boven het wateroppervlak uit en staarde naar de bleke halve manen van haar teennagels om de blik van Amélie te ontwijken. ‘Hoezo?’

‘Je verstopt je ergens voor. En hoe heerlijk ik het ook vind om je hier te hebben, je zult uiteindelijk terug moeten, en wat – of wíé – het ook is onder ogen komen.’

Hélène was al maanden bij haar zus, sinds de bruiloft van prins Constantijn en prinses Sophie in Athene. De ochtend na de bruiloft had Hélène haar ouders gevraagd of ze in Portugal konden stoppen om Amélie en haar baby te bezoeken. Haar ouders waren verrast geweest; ze wisten dat Hélène in het geheim verloofd was met prins Eddy van Engeland. Wilde ze niet terugkeren naar Londen en het huwelijk aankondigen? Maar Hélène had voet bij stuk

gehouden. Ze moest en zou naar haar zus.

Na een paar weken in Lissabon waren Marie Isabelle en Philippe teruggekeerd naar Engeland, maar Hélène was gebleven. Nu was het april en ze had nog steeds geen plannen om terug te keren.

Uiteindelijk had Amélie voorgesteld dat ze naar Albufeira, aan de zuidkust, zouden gaan, zodat Hélène van 'het mediterrane weer kon genieten'. Alsof haar zus niet zojuist bij een koninklijke bruiloft aan de Middellandse Zee was geweest. Blijkbaar had Amélie aanvoeld dat er iets aan de hand was, en had ze gehoopt dat de oceanlucht en afzondering zouden helpen.

Hélène bleef drijven, door elkaar geschud door het wiegen van de golven. De lucht rook naar zout en citroenen. Boven haar hoofd was de hemel strakblauw.

Eddy kijkt naar precies dezelfde zon, dacht Hélène, en onmiddellijk voelde ze zich belachelijk. Dat was het soort zoetsappigheid waar operaheldinnen over zongen, vlak voordat ze doodgingen aan een gebroken hart.

'Het was prins Eddy,' hoorde ze zichzelf zeggen.

Amélies mond viel open van verbazing. 'Prins Eddy? Je bedoelt de toekomstige koning van Engeland?'

'We kennen geen andere prins Eddy's. Dus ja, inderdaad.'

Het feit dat Amélie Hélénes sarcasme niet veroordeelde, gaf wel aan hoe geschokt ze was. Ze staaarde haar alleen maar aan, terwijl druppels water zich in haar donkere wenkbrauwen verzamelden. 'Al die brieven die je kreeg waren van hém?'

Eddy kende Hélène zo goed dat hij wel kon raden dat ze naar haar zus zou vluchten. Hij had een reeks brieven

ter discussie stond. Maar toen had H    ne het onmogelijke gedaan en koningin Victoria ervan overtuigd om hun haar zegen te geven.

Totdat May van Teck alles had verpest.

Op de een of andere manier had May een brief van Laurent aan H    ne onderschept. Die zette ze nu in om haar te chanteren, en ze dreigde de zeer belastende brief aan koningin Victoria te laten zien als H    ne het niet uitmaakte met Eddy.

Dus had H    ne Eddy op de bruiloft in Athene verteld dat ze zich had bedacht, en dat ze zich niet kon bekeren tot de anglicaanse kerk, zoals ze eerder had beloofd. Zoals ze als toekomstige koningin van Engeland zou moeten doen.

Eddy had geen spier vertrokken. Hij had alleen haar hand gepakt en gezegd: ‘Ik zal mijn plaats in de lijn van de troonopvolging opgeven.’

Hij had aangeboden om de troon voor haar op te geven, en evengoed had H    ne hem afgewezen.

Ze wilde hem zo wanhopig graag de waarheid vertellen. Maar ze was bang dat het alles zou verpesten: dat Eddy’s impulsieve karakter hem de baas zou worden, en dat hij May rechtstreeks zou confronteren. Het zou hem misschien wel lukken om te onthullen hoe wreed May was, maar daarbij zou hij onvermijdelijk H    nes geheim onthullen. En dan kon ze elke hoop om met hem te trouwen wel vergeten, want een voormalig katholieke koningin was nog tot daaraan toe, maar een koningin die geen maagd was... dat zou koningin Victoria nóóit toestaan.

Nee, H    ne moest deze perikelen voor zich houden, en Eddy in de waan laten dat ze hem had verlaten. Het was

hun enige hoop om ooit samen te kunnen zijn.

Toen Héléne klaar was met haar verhaal, bleef Amélie zwijgen. Héléne zette zich schrap voor het oordeel van haar zus. Ze betwijfelde of haar zus Carlos zelfs maar had gekúst vóór hun huwelijksnacht, laat staan dat ze met hem naar bed was geweest – en wat Laurent betrof: dat zou Amélie al helemaal nooit hebben gedaan.

Maar tot Hélénes verrassing kwam haar zus naar haar toe zwemmen en ze sloeg haar natte armen om Hélénes schouders, op haar tenen staand op de bodem van de zee.

‘Je kunt jezelf niet de schuld blijven geven,’ mompelde Amélie. ‘Je moet geen spijt hebben van iets wat je uit liefde deed, oké?’

Hélénes ogen prikten. Dat kwam vast door het zoute water, want het was gewoon niet mogelijk dat ze nog meer tranen om haar fouten liet.

Toen Amélie zich losmaakte, was haar haar helemaal uit de knot gevallen waar ze het in had vastgezet, en de vochtige lokken dreven als zeewier over de golven. ‘Ik vind het ongelooflijk dat May zoiets heeft gedaan! Weet je, vroeger had ik medelijden met haar, dat ze in die afschuwelijke ouwe jurken op kwam draven bij feesten. Maar al die tijd was ze niet gewoon een verlegen familielid van de Prins en Prinses van Wales; ze was een... een geniepig, dubbelhartig liegbeest!’

Héléne schrok een beetje dat ze zo’n uitbarsting hoorde van Amélie, die zelden kwaadsprak over iemand. ‘Nu begrijp je waarom ik niet naar huis kan.’

‘En dat is precies de reden waarom je dat wél moet doen. Heb je gehoord wat je net hebt gezegd? Je zei “naar huis”.

Naar Engeland.'

Hélène had niet eens in de gaten gehad wat ze zelf zei. Ze woonde al sinds haar veertiende in Engeland, maar ze had het nog nooit als een 'thuis' beschouwd, tot nu toe. Totdat ze verliefd was geworden op Eddy.

Het deed pijn om aan hem te denken, aan hoe hij haar stralend aankeek door een drukke balzaal heen. De ongeduldige warmte in zijn stem wanneer hij haar naam uitsprak. De gewaarwording dat de wereld scherper of helderder of op de een of andere manier groter was geworden, alleen maar omdat hij er deel van uitmaakte.

'Je houdt van hem,' merkte Amélie op terwijl ze naar Hélènes gezicht keek.

'Ja.'

Er schoof een wolk voor de zon, en die brak het licht dat over de zee danste. Hélène spreidde haar vingers op het water alsof ze de schaduwen zou kunnen pakken.

'Als je van hem houdt, mag je May niet laten winnen. Je moet iets doen,' zei Amélie tegen haar.

'Maar het enige veilige wat ik kan doen, is niets doen!' Hélène sloeg boos met haar handen op het water. 'Als iemand erachter komt wat Laurent en ik hebben gedaan, zou ik geruïneerd zijn, en onze familie ook. Papa zou zijn troon nooit terugkrijgen.'

'Hoezo niet?'

'Omdat ik onze reputatie zou hebben bezoedeld!'

'Je moet wat meer vertrouwen hebben in onze familie.' Er lag een nieuwe vastberadenheid in Amélies stem. 'Mensen proberen ons al eeuwen te vernietigen, en toch zijn we er nog! We hebben brandende paleizen en revoluties overleefd;

we hebben krankzinnige koningen, corrupte koningen en honderd jaar oorlog met Engeland overleefd. Denk je echt dat een onbeduidende affaire met een koetsier onze dynastie te gronde zou richten, terwijl zelfs de guillotine ons niet een kopje kleiner heeft gekregen?’

Hélène staarde met iets als ontzag naar Amélie. ‘Je kunt best angstaanjagend zijn, weet je.’

‘Het moederschap maakt vrouwen meestal tot de meest angstaanjagende versies van zichzelf,’ zei Amélie bedroefd. Haar hand zwierf naar haar buik, en Hélènes wenkbrauwen schoten omhoog.

‘Ben je weer zwanger?’

‘Ik denk het wel. Maar het is nog pril.’

Hélène omhelsde haar zus weer, deze keer tederder; ook al werd ze gegrepen door een vreemde, bitterzoete gewaarwording. Ze was dol op haar zus, maar het voelde alsof hun levens uit elkaar groeiden. Amélie was zo gesetteld, gelukkig met haar echtgenoot en haar zoon, en nu met nog een kindje op komst. Terwijl Hélène onzeker was over bijna alles.

‘Vanuit mijn moederlijke wijsheid zeg ik je dat je moet teruggaan,’ zei Amélie met klem.

Hélène ademde hoorbaar uit. ‘Ik ben bang. Zolang May het weet van Laurent en mij, durf ik haar niet tegen me in het harnas te jagen.’

‘Je bedoelt zolang May bewijs heeft over Laurent en jou. Zonder die brief zijn haar beschuldigingen alleen maar laster, en zal dat haar net zozeer schaden als dat het jou schaadt.’

Amélie had gelijk. Zonder Laurents brief kon May alleen maar roddelen, en daar kon Hélène tegen vechten.

‘Je moet May laten denken dat ze heeft gewonnen,’ zei Amélie mijmerend. ‘Zodra ze gelooft dat je Eddy hebt opgegeven, zal ze niet meer zo waakzaam zijn. Dan kun je een manier vinden om haar te slim af te zijn en je brief terug te krijgen.’

Hélène draaide zich om en begon met sterke, zuivere slagen naar de kust te zwemmen, zonder zich nog om die belachelijke badkoets te bekommeren. Wat kon het haar schelen als iemand haar toevallig zag in haar natte pofbroek?

‘Wat doe je?’ riep Amélie.

‘Ik ga naar Engeland!’ Hélène moest haar spullen pakken, en een overtocht boeken op het volgende schip naar Portsmouth. Ze zou naar Alix schrijven. Ze hadden een paar brieven met elkaar uitgewisseld sinds die avond in Athene, toen ze hun geheim aan elkaar hadden opgebiecht terwijl ze naar het vuurwerk keken.

Tenminste, Hélène had háár geheim opgebiecht. Alix had uitgelegd dat ze van iemand hield van wie de ouders haar niet goedkeurden, maar ze had zijn naam nooit prijsgegeven.

Hélène hoorde een geïrriteerd lachje achter zich. Amélie ploeterde achter haar aan, de badkoets achtergelaten als de romp van een verlaten schip. Toen renden de twee zussen, terwijl de golven om hen heen braken, druipnat het strand op.

Amélie had gelijk. De dynastie van het huis Orléans bestond uit vechters, uit overlevers.

Als May van Teck een gevecht wilde, nou, dan zou Hélène haar een gevecht geven.

Hoofdstuk 2

May

May van Teck ging er prat op dat ze elke kans aangreep om dichterbij haar doel te komen, zelfs als dat betekende dat ze een nijverheidsbeurs moest bezoeken.

‘O, kijk, ijsjes!’ Prinses Maud trok May naar een kar met een gestreepte paraplu. May dwong zichzelf meegaand te glimlachen, hoewel ze niet naar een tentoonstellingshal in South Kensington was gekomen om toetjes te eten. Ze was hier omdat dit evenement werd gesponsord door de Prins van Wales, en ze had gehoopt dat dat betekende dat Eddy ook zou komen.

Tot nu toe had ze niet meer gedaan dan door de tentoonstellingshal slenteren met Eddy’s zus Maud terwijl ze deed of ze belangstelling had voor gegalvaniseerd elektrisch draad en nieuwe types fonografen.

‘Mag ik u wat roomijs aanbieden? Ik bewaar het al meer dan tien dagen in mijn nieuwe ijskast, zonder het ijs bij te vullen!’ De man achter de kar bleef maar verder babbelen over een of ander nieuw isolatiemateriaal dat hij had uitgevonden en hij legde uit dat koelkasten op een dag zouden worden aangedreven door elektriciteit. ‘Dan hoeven we

helemaal geen ijs meer uit de bergen omlaag te sjouwen!’

‘Elektrisch aangedreven ijskasten. Kun je het je voorstellen?’ mompelde Maud terwijl ze haar hand uitstak naar een bekertje roomijs.

May kon het zich niet voorstellen. Haar familie had nog maar één ijskast. De ijsbezorgingswagen – volgeladen met grote schijven in stro ingepakt ijs, waarvan bij elk huis een stuk werd afgehakt dat per gewicht in rekening werd gebracht – kwam nu nog maar één keer per week langs op White Lodge. De Van Tecks moesten al hun bederfelijke waar in één kleine ijskast bewaren, zodat de zuivel en het vlees allemaal op elkaar gepakt stonden. Een van de vele klachten van haar vader was dat hun boter naar vis rook.

Ze draaide zich om naar Maud en negeerde het aanbod van een ijsje van de man. ‘Je zult wel heel veel zin hebben in het feest van je ouders volgende maand. Vijfentwintig jaar getrouwd! Wat een mijlpaal.’

Mays ouders hadden zelf hun zilveren bruiloft gevierd met een lunch die ze zich niet konden veroorloven. Ze hadden elkaar geen cadeaus gegeven, daar waren ze langgeleden al mee opgehouden, maar Hare Majesteit had een schitterende horlogearmband aan Maria Adelheid gegeven. May betrapte haar vader er soms op dat hij er met een norske blik naar staarde, alsof hij de armband de schuld gaf van alles wat er misgegaan was in zijn huwelijk.

De Prins en Prinses van Wales daarentegen zouden het feit dat ze een kwart eeuw waren getrouwd gedenken met een gala op Marlborough House, waar de halve Europese adel waarschijnlijk aanwezig zou zijn.

‘Het is altijd behoorlijk vervelend wanneer moeder een

feest geeft,' bekende Maud. 'Gisteren nog waren vader en zij aan het ruziën over hoe groot de tent moest zijn.'

May betwijfelde of Maud de discussie van haar ouders nog een 'ruzie' zou noemen als ze wist hoe het eraan toeging in het huis van de Van Tecks. Toen drong de rest van de zin van Maud tot haar door. Een tent, voor een avondbal? De Prins en Prinses van Wales moesten een nog grotere gastenlijst hebben dan ze zich had gerealiseerd.

Heel even miste May haar vriendin Agnes, een Amerikaanse erfgename met een ondeugend gevoel voor humor en een kast vol adembenemende japonnen. Agnes zou haar de perfecte jurk voor dit feest hebben geleend.

Alleen was Agnes eigenlijk niet Mays vriendin. Al vanaf het begin had Agnes haar als springplank gebruikt; ze hoopte er alleen maar op dat May haar een zetje kon geven in haar eindeloze, meedogenloze klim op de sociale ladder.

'Als er een tent is, verwachten je ouders vast gasten van buiten de stad,' zei ze voorzichtig. Dat was wat ze eigenlijk wilde weten; welke andere prinsessen aanwezig zouden zijn op het zilveren jubileum.

Met andere woorden: wie haar concurrenten voor de gunsten van Eddy zouden zijn.

'Mormor en Morfar,' antwoordde Maud, wat de vreselijke Deense bijnamen voor haar grootouders van moeders kant, de koning en koningin van Denemarken, waren. Tante Minnie zei dat ze hoopte te kunnen komen, maar ik ben bang dat ze uiteindelijk in Sint-Petersburg vast zal zitten. En er is natuurlijk geen enkele kans dat oom Sasja de reis zal maken.'

May voelde een steek van jaloezie om Maud naar tsaar

Alexander te horen verwijzen als ‘oom Sasja’. Ze was dan wel niet zo ondraaglijk koninklijk als Maud, maar ze maakte ook deel uit van de koninklijke familie; haar overgrootvader was koning George III! Toch voelde ze zich buitengesloten van het netwerk waar Maud zo moeiteloos over sprak, deze kluwen van met elkaar vervlochten familiebanden die Maud toegang gaf tot elk gekroond hoofd in Europa.

‘En Alix?’ vroeg May.

Maud gaf haar lege kommetje en lepeltje terug aan de ijsverkoper, die ze in een teiltje met zeepwater liet vallen. Ze haalde haar schouders op. ‘Misschien? Niemand weet ooit wanneer Alix en haar broer uit Darmstadt komen.’

May maakte zich niet al te veel zorgen om Alix. Vorig jaar had ze ervoor gezorgd dat de Hessische prinses nooit met Eddy zou trouwen door het nieuws over de flauwtes waar Alix aan leed bekend te maken. Een hardvochtige zet misschien, maar Alix had nu eenmaal een zwak gestel. Het telde niet als roddelen als het waar was... toch?

May wist dat ze niemands eerste keus als toekomstige koningin was. Koningin Victoria zou de voorkeur hebben gegeven aan Alix; Eddy had Hélène gewild. Maar geen van beide prinsessen was op het ogenblik in Londen. Hare Majesteit was al verder omlaaggegleden over de lijst van in aanmerking komende bruiden dan ze had verwacht; ze zou er toch uiteindelijk wel aan denken dat May ook een optie was?

Uiteraard kwam het uiteindelijk allemaal neer op de kwestie Hélène.

May had haar al maanden niet meer gezien, sinds de bruiloft van prinses Sophie en prins Constantijn. Ze vermoedde

dat Hélène zich schuilhield bij een familielid, waarschijnlijk haar zus, omdat ze bang was dat May haar schokkende geheim zou onthullen.

Eigenlijk was May niet degene geweest die Hélène had gechanteerd; Agnes had de brief geschreven zonder het tegen haar te zeggen. Maar het was nu eenmaal gebeurd. Gezien Hélènes blijvende afwezigheid in Londen was May stiekem toch wel een klein beetje dankbaar voor Agnes' bemoeienis.

Toen ze enige commotie hoorden, keken May en Maud naar waar het geluid vandaan kwam. Een man met een dikke snor zwaaide enthousiast vanaf een platform een paar meter boven de grond.

‘De Otis-lift! De veiligste lift ter wereld, zoals gezien op de Wereldtentoonstelling in Parijs!’ De man gebaarde naar de machine links van hem. Die leek op een kast met drie wanden, verbonden met een reeks katrollen, touwen en wieltjes.

‘Ik heb hierover gehoord! Het zijn een soort etensliften, maar dan voor mensen,’ riep May uit, en ze vergat eventjes te verbergen dat ze kranten las. Gelukkig leek Maud het niet op te merken.

‘Wat een raar apparaat.’ Maud hield haar hoofd schuin terwijl ze het bestudeerde. ‘Ik kan me niet voorstellen dat iemand die kist zou verkiezen boven een trap. Het is net alsof er helemaal geen lucht in zit.’

May had erop kunnen wijzen dat één kant van de liftkist open was, waardoor er meer dan genoeg lucht binnenkwam, of dat het voor veel mensen niet mogelijk was om een trap op te lopen. Sterker nog, koningin Victoria reed de laatste

tijd vaker in haar rolstoel.

Maar May werd afgeleid door een zweem van donker haar dicht bij de lift. 'Is je broer hier?'

'Ik wist niet dat George ook zou komen!' Maud volgde Mays blik en wierp haar een niet-begrijpende blik toe. 'Sorry, bedoelde je Eddy?'

'Ja, Eddy,' zei May ongemakkelijk. Blijkbaar was ze niet erg discreet geweest vorig jaar, toen George en zij een vriendschap hadden ontwikkeld – waarvan May stom genoeg eventjes had gedacht dat het meer was.

George zelf leek in elk geval niets af te weten van haar gevoelens. Hij had het overduidelijk gemaakt dat zijn houding tegenover May strikt vriendschappelijk was, en dat hij met zijn jongere nichtje Missy wilde trouwen zodra die meerderjarig werd. En daar zou hij vrijwel zeker toestemming voor krijgen. George was een tweede zoon en dus kon hij zijn hart volgen.

Eddy daarentegen zou moeten trouwen met wie zijn grootmoeder voor hem uitkoos. May moest er alleen maar voor zorgen dat koningin Victoria háár zou uitkiezen.

'Vader heeft Eddy meegesleept,' legde Maud na een korte stilte uit. 'Hij zei dat als hij de hele middag bij die excentrieke wetenschappelijke types moest zijn, Eddy dat ook moest. Volgens mij was hij verbaasd dat ik ook mee wilde,' voegde Maud eraan toe, 'al ben ik blij dat je het voorstelde.'

May strekte haar nek uit. En inderdaad, de Prins van Wales stond een paar passen achter zijn zoon, met een glazige blik van verveeldheid op zijn gezicht. Of misschien had hij gewoon een kater.

Met stilzwijgende instemming liepen Maud en zij naar

de man bij de lift.

‘Natuurlijk bestaan door stoom aangedreven goederenliftten al jaren en worden ze gebruikt om bouwmaterialen op te hijsen in de bouw,’ riep de man met de snor uit. ‘Maar deze lift is iets anders. Stelt u zich eens voor hoe hoog gebouwen zouden kunnen oprijzen als we ons niet meer zouden hoeven beperken tot trappenhuizen.’ Hij grijnsde. ‘Goed, wie is bereid deze fantastische uitvinding te testen?’

Er stond een menigte van enige tientallen mensen in een losse halve cirkel om de lift heen. Mannen in jacquetkostuums keken elkaar aan met geamuseerde uitdrukkingen op hun gezicht, alsof ze hun vrienden uitdaagden om erop in te gaan; vrouwen haptten geschokt naar adem en hielden hun parasols of de handen van hun kinderen stevig vast.

‘Ik doe het wel.’ Prins Eddy stapte naar voren.

De menigte juichte goedkeurend. May vroeg zich af hoeveel mensen de jongeman voor hen, in zijn dunne grijze jas met een geruit vest eronder, als hun toekomstige koning herkenden. Het was nou niet zo dat de kranten regelmatig zijn foto afdrukten.

‘Dank u, sir!’ De liftman straalde. Met dat ‘sir’ in plaats van het gebruikelijke ‘Uwe Koninklijke Hoogheid’ gaf hij al aan dat hij totaal niet wist wie Eddy was.

Maar Eddy liet niets merken. Hij glimlachte een beetje, alsof het ontbreken van zijn titel hem niet deerde, alsof hij er bijna blij mee was.

‘Verder nog iemand?’ vroeg de man terwijl hij de menigte nogmaals afspeurde.

Voor May er goed over kon nadenken, stak ze een hand

op. 'Ik bied me ook aan als vrijwilliger.'

'May!' Maud probeerde haar pols te pakken. 'Wat doe je? Je bent jezelf niet!'

Het leek er inderdaad op dat ze zichzelf niet was, eerlijk gezegd. En misschien was dat maar goed ook. Als ze Eddy's aandacht wilde, moest ze ophouden zich te gedragen als zichzelf en zich beginnen te gedragen als Hélène.

May twijfelde er geen moment aan dat de Franse prinses daar zonder aarzelen op was geklommen.

Ze keek Eddy aan, en ze zag tot haar tevredenheid dat ze hem had verrast.

'Welkom aan boord.' De man stak een hand uit en hielp haar naast Eddy op het omheinde platform te stappen.

Ze hoorden het sissende geluid van een stoommachine. Toen begonnen de wielen boven hun hoofd te draaien, waardoor de kist van de grond werd getild.

May had nooit in magie geloofd; ze had altijd met haar ogen gerold bij kinderverhaaltjes over elfjes en zeemeerminnen. Maar nu ze de lucht in ging, moest ze raar genoeg aan een vliegend tapijt denken.

'We vliegen,' fluisterde ze.

'Ben je niet bang?' Eddy moest het tegen May hebben gehad, al waren zijn ogen op iets in de verte gericht.

'Niet echt.' Er waren meer dan genoeg dingen op deze wereld om bang voor te zijn. Een liftmachine was er daar gewoon niet één van.

Eddy draaide zich om. 'Is dat dan de reden waarom je je aanbood om mee omhoog te gaan? Omdat je wilde vliegen?'

Ik ben hier omdat het me de mogelijkheid geeft om met jou

alleen te zijn, iets wat anders onmogelijk was geweest.

‘Ik ben hier gekomen om dezelfde reden als jij,’ verklaarde ze. ‘Ik was nieuwsgierig.’

Eddy maakte een snuivend geluid, misschien omdat hij geamuseerd was. ‘Dan overschat je me toch. Ik bood me alleen maar aan als vrijwilliger omdat ik van mijn vader af wilde zijn.’

Ze waren nu een meter of vijf boven de grond. May kon de bovenkant van de hoeden van de heren zien: glanzende zwarte cirkeltjes als je ze van boven zag, een sterk contrast met de bonnetten van de vrouwen, met hun gekrulde linten in pasteltinten.

‘Waarom probeer je je vader te vermijden?’

Het was een gewaagde vraag. Maar iets aan deze situatie, zo neerkijkend op de menigte vanuit een vogelperspectief, zorgde ervoor dat het minder opdringerig voelde dan normaal.

‘Hij doet de laatste tijd nogal moeilijk. Grootmoeder en hij zitten me de hele tijd op mijn huid dat ik een beslissing moet nemen over...’ Eddy aarzelde even. ‘Mijn toekomst.’

May wist wat dat betekende. Ze probeerden hem in de richting van een huwelijk te pushen.

‘Ik zou zeggen dat je toekomst vrij duidelijk is. Op een dag word je koning,’ antwoordde ze, gemaakt nonchalant.

‘Ik denk dat de vraag meer is wie koningin zal worden.’

May kon niet voorkomen dat ze scherp haar adem naar binnen zoog bij zijn ongezouten antwoord.

‘Er was, er is, iemand. Maar ik weet niet zeker of ze me wel wil.’ Eddy leek half vergeten dat May er ook was; hij was weer in de verte aan het staren, en zijn stem was zacht.

‘Ze houdt van me, ik weet dat ze van me houdt. Er zijn alleen zoveel obstakels.’

Het was duidelijk dat hij het over H  l  ne had. May voelde een golf van opluchting dat haar strategie had gewerkt en dat ze de Franse prinses met succes had weggejaagd.

‘En nu komt Hare Majesteit met andere... opties?’ vroeg May zo tactvol als ze kon.

‘Precies. Je weet hoe ze kan zijn.’ Eddy keek haar even aan met een dankbare blik.

May weerstond de neiging om hem bij zijn schouders te grijpen en door elkaar te schudden. *Ik sta vlak voor je*, wilde ze schreeuwen. *Zie je dat dan niet?* Maar natuurlijk zag Eddy nooit zoveel, zelfs niet als het recht voor zijn neus stond.

De liftmachine ging nog steeds omhoog. May waagde een blik omlaag naar de grond, maar had er meteen spijt van.

‘Het helpt als je een punt uitkiest om op te focussen. Iets in de verte, zoals die lantaarn aan de muur tegenover ons,’ opperde Eddy. ‘Kijk niet omlaag, want daar word je alleen maar banger van.’

May hield haar blik gericht op de lantaarn van ijzerwerk die hij had aangewezen, terwijl ze de plotselinge tinteling van angst probeerde te negeren. ‘Is dat iets wat je hebt geleerd toen je de Himalaya beklom?’

‘Op zeilboten. Ik vind het leuk om omhoog te klimmen en de knopen los te maken. Ik heb de Himalaya nooit echt beklommen,’ voegde Eddy eraan toe, ‘al heb ik wel de piramides van Gizeh beklommen. Vanaf de top kun je de Sfinx zien.’

‘Heeft ze je een raadsel opgegeven?’

‘Wie?’

Opnieuw had May een fout gemaakt door haar intelligentie naar buiten te laten glippen. Ze had kunnen weten dat een verwijzing naar mythologie niet aan Eddy besteed zou zijn.

‘Spookt het in de piramides?’ vroeg ze, snel van onderwerp veranderend. ‘Ik heb gehoord dat er daar spoken zijn.’

‘Geloof jij in spoken dan?’ plaagde Eddy.

‘Natuurlijk. Ik heb ze afgelopen zomer nog op Balmoral gehoord.’

Daarop barstte hij verbaasd in lachen uit. ‘Dat zal grootvader geweest zijn. Die waart nog steeds rond in de balzaal, waar al die koppen van de herten die hij heeft geschoten nog hangen.’

‘Weet je zeker dat hij niet rondwaart in de gang op de bovenverdieping? Want mijn kamer was echt ijskoud.’

‘Dat is gewoon hoe Schotland ’s nachts aanvoelt. Daar wen je wel aan.’ Voordat ze zich kon afvragen wat Eddy daarmee bedoelde – dacht hij dat ze dit jaar weer zou worden uitgenodigd? – zuchtte hij. ‘Soms denk ik weleens dat dit hele land op spoken gegrondvest is. Het lijkt wel of ieder van ons dingen doet voor mensen die allang dood zijn.’

Nu was het Mays beurt om hem verbaasd aan te kijken. Dat was misschien wel het meest welbespraakte dat ze Eddy ooit had horen zeggen.

‘Wanneer je koning bent, zal alles wat je doet voor de levenden zijn. Voornamelijk voor mensen die je nog nooit hebt ontmoet.’

De lift kwam tot stilstand. May probeerde haar blik gericht te houden op de ijzeren lantaarn die Eddy had aangewezen, maar dat lukte niet. Ze waren gewoon te hoog.

Zelfs met de wanden om de drie zijdes van deze kist heen had ze het gevoel alsof ze elk moment omlaag kon tuimelen.

‘Onze dappere vrijwilligers bevinden zich twaalf meter boven de grond!’ riep de liftman. ‘En nu zal ik de veiligheidsremmen demonstreren die het Otis-model zo uniek maken.’

May draaide met een ruk haar hoofd naar Eddy. ‘Veiligheidsremmen?’

‘Het komt wel goed,’ zei Eddy, wat niet bijzonder veel hielp. ‘Weet je nog dat je dacht dat het magie was?’

‘Dat was toen we nog dicht bij de grond waren!’

May was te hoog in de lucht om de liftman te zien, maar later zou ze Maud horen vertellen dat hij een zwaard had getrokken (‘Een echt ouderwets zwaard, zoals mijn opa vroeger had!’), er zwierig mee had gezwaaid en de kabel had doorgehakt die de lift in de lucht hield.

Het enige wat ze op dat moment wist, was dat de vloer onder haar vandaan gevallen was.

Mays rokken zwiepten omhoog, en haar maag vloog naar ergens in haar keel. Ze deed haar ogen dicht en tastte wanhopig rond naar iets waaraan ze zich vast kon grijpen...

De kist kwam plotseling trillend en met veel gekrijs tot stilstand, en May realiseerde zich dat haar lichaam tegen dat van Eddy aangedrukt was terwijl haar handen de wanden aan weerszijden van zijn middel vastgrepen.

‘Het is volkomen veilig!’ bulderde de liftman. ‘Zelfs als de kabel beschadigd is, zullen de veiligheidsremmen in werking treden en ervoor zorgen dat niemand omlaagvalt...’

May maakte zich snel los van Eddy en deed een stap achteruit, om pas op dat moment in de gaten te krijgen

dat hij stond te glimlachen. Onverklaarbaar genoeg had hij dat léúk gevonden.

Hélène zou dat waarschijnlijk ook hebben gevonden.

‘Ik neem aan dat de veiligheidsremmen je een beetje overvielen?’ Hij zei het plagerig, maar niet onvriendelijk.

‘Een beetje,’ gaf ze toe. ‘Maar ik ben blij dat ik het heb gedaan.’

Toen de liftcabine omlaagkwam, drong iedereen naar voren en bestookte hen met vragen en uitroepen over hoe dapper ze waren geweest. Eddy’s identiteit moest zijn onthuld terwijl May en hij hoog in de lucht waren, want er werd ook een hoop gebogen en geslijmd met ‘Uwe Koninklijke Hoogheid’. Eddy’s avontuurtje, dacht May, had geholpen de aandacht af te leiden van hoe waardeloos de Prins van Wales was als koninklijk wetenschappelijk beschermheer.

‘Wat waren jullie hoog! Hoe voelde het?’ vroeg Maud terwijl ze zich naar May toe haastte. ‘Heeft het je een nieuw perspectief op dingen gegeven?’

May keek even snel om naar Eddy. Alsof hij haar ogen op zich voelde, keek hij ook haar aan en hij grijnsde veelzeggend. Er zat niets romantisch of intiems in; het was het soort blik waarmee je een vriend aankeek, iemand met wie je samen om een grap had gelachen.

Nou ja, ze moest ergens beginnen.

May draaide zich om naar Maud om antwoord te geven op haar vraag. ‘Wat scherpzinnig van je. Ja, het verblijf in de lift heeft me een heel nieuw perspectief gegeven.’

www.uitgeverijdefontein.nl

Oorspronkelijke titel: *A Queen's Match*

Verschenen bij Random House Children's Books, a division of
Penguin Random House LLC, New York

© 2024 Katharine McGee

Voor deze uitgave:

© 2026 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Marike Groot en Sander Brink, GrootenBrink Vertalingen

Omslagafbeelding: Carolina Melis

Omslagontwerp: Trisha Previte

Omslagontwerp Nederlandse editie: Bert Holtkamp

Grafische verzorging: Crius Group

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Teksten datamining niet toegestaan.

ISBN e-book 978 90 261 8312 6

ISBN audioboek 978 90 261 8409 3

NUR 285